

A Yun hava

Ma reggel is *az* az álom ébresztette.

Borzongva és dühösen járkált le-föl a szobában. A szobában... alig hat-hét négyzetméter volt csak az egész. Nyomorúságos, lerobbant kis kutyaól. Eredetileg valamikor raktárhelyiségnek használták, most az ő otthona. Nincs benne fűtés, villany, folyóvíz... az internetről nem is beszélve.

Lia nem ehhez volt szokva, a fővárosban nőtt fel, teljes kényelemben, biztonságban... jó nevelést kapott. Volt gyerekszobája. Kicsit elvont művészlélek volt, és most nagyon szenvedett a körülményektől. A körülményektől, amiket saját butaságának köszönhetett. Ám nem is ez volt a legrosszabb változat. Ha nem olyan hóbortos, ha nincsenek azok a váratlan, buta ötletei, akkor most molekulái ott sodródának kint az úrben, ahol a Terra-526 felrobbant. Ha jól belegondolt, ostobaságának köszönhetett mindent, ami jó volt az életében és most még a puszta életét is. Mindenki örültnek tartotta már akkor is, amikor rájött a „családot akarok”-mánia.

Mindenki számára váratlanul férjhez ment, feladta városi állását, egzisztenciáját, karrierjét, kapcsolatait, egész életformáját, faképnél hagyta feltűnően jóképű, a nők által irigyelt barátját, aki minden tekintetben szuper volt, éppen csak nősülni nem akart, és gyors egymásutánban szült három gyereket. Elásta magát egy világvégi kis tanyán, boldogan babázott, kertészkedett és többre tartotta a harmatos hajnal ragyogását a város minden kényelménél, izgalmánál.

Tehát butaságának köszönhette a három szép gyereket, akiket nagyon szeretett, akikre büszke volt, akiknek a nevelésével annyi gyönyörű évet töltött el, de nyughatlan lélek lévén ez nem tarthatott a végtelenségig.

A gyerekei felnőttek, saját életüket élték. A férjével már rég megromlott a kapcsolata, a hétköznapiak elkoptatták a romantikát, nem volt már szükségük egymásra, elváltak. Lia egy darabig úgy érezte magát, mint egy elhasznált, gyűrött, eldobott papírzsebkendő. Abban az időben látta először „azt” az álmot.

Kávéillat töltötte be a nyomorúságos kis szobát. Lia abbahagyta a le-föl járkálást, elnyomta valahányadik cigarettáját, és hozzálátott a szertartáshoz. A szertartáshoz, amihez még ilyen lehetetlen körülmények között is ragaszkodott. Ragaszkodott hozzá, hiszen ez tartotta benne a lelket, ez táplálta az illúziót, hogy még tartja a színvonalat.

Előhúzta az ágy alól az utazótáskát. Tenyerét a megfelelő helyre fektette, megfelelő szögben és irányban elfordította... a táska kinyílt. Elővette kedvenc, mindig, mindenhová magával cipelt valódi porcelán-csészéjét, karcsú, finom kis kanalát és a tejszínpirulát. Előhúzott a sarokból egy ócska vödört, szájával lefelé fordította. A vödör fenekére szalvétát terített, ráhelyezte a féltve őrzött csészét. Az ablakon már beszűrődött annyi fény, hogy ki tudta tölteni a kávéját.

Felkelt a Yun napja, végre nekivághatott a reggelnek, nem kellett tehetetlenül

• Az Avana Egyesület által 2003-ban meghirdetett *Preyer Hugo* novellapályázat harmadik helyezetteje.

járkálnia le-föl a sötétségben.

Később gondosan megtisztította a kávé-szertartás kellékeit, és utazótáskájába rejtette. Aztán a táskából elővette a köveket. A köveket... Jelentéktelen kavicsok voltak, közönséges kavicsok, amik tonnaszámra hevernek a földön mindenfelé.

Lia több kilónyit cipelt magával. Mielőtt elindult volna a Loma-50-re, hetekig gyűjtögette, válogatta őket a tengerparton. Boldog időtöltés volt. Szébbnél szebb kavicsok akadtak a kezébe. Egy-egy érdekesebb alakúnak szinte gyerekesen örült.

Kavicszszedégetés közben már nem érezte magát gyűrött papírzsebkendőnek. Úgy érezte, új élete alapjait szedegeti össze. Minden egyes megfelelő formájú kavics megtalálásakor gazdagabbnak és magabiztosabbnak érezte magát.

Tudta, a Loma-50 felé a Terra-526 egy napos pihenőt tart a Yun bolygón. A Yun hava izgatta fel a képzeletét. Hallotta valahol, hogy a Yun hava csodát tesz a földi kavicsokkal. Mutattak is neki ilyen „hókezelt” kavicsokat. Egészen különlegesek voltak. Áttetszőek, a sötétben saját fényük volt, és állítólag végtelenül sok információt képesek tárolni, még hozzá kitörölhetetlenül, Valamiért a lapos, szabálytalanul ovális formájú kavicsok voltak a legértékesebbek.

Az információ nem volt hivatalos. A tudomány ugyanis nem vett róluk tudomást, a kövek a feketepiacon cseréltek gazdát... ráadásul izgatón magas áron.

Liát nem nagyon érdekelték a technikai részletek, a tudományos magyarázat, ő pénzt látott a dologban, izgalmasan sokat. A pénzben pedig lehetőséget látott egy új élethez, vagyis egy régi-új élethez.

Újra kényelemben, biztonságban, bőségben akart élni, ahogy gyermekkorában, fiatal lányként megszokta. Vissza akarta kapni a régi életét, amit olyan könnyelműen feladott. És nem csak a régi körülményeket akarta visszakapni, hanem a régi kapcsolatait is. Legalábbis egy kapcsolatot, a legfontosabbat. Papírzsebkendő korszakában, amikor „az” az álom is kezdődött, sokat vívódott magában. Egyre gyakrabban jutott eszébe régi barátja, akit elhagyott. Vágyott rá, hogy újra vele lehessen, de sokáig nem merte megkeresni. Attól félt, hogy egykori szerelme már rég elfelejtette, túllépett rajta, és ha visszautasítja őt, akkor még a magában dédelgetett szép emlék is meghal... Akkor pedig szegény lesz és üres... örökre összegyűrt papírzsepi marad.

Nagyon félt, de megint győzött a szeszélye. Nagy levegőt vett és feltárcsázta Roy személyes számát.

Sokára jött létre az összeköttetés. Már majdnem feladta, már majdnem bontotta a vonalat... És akkor a távolból megszólalt egy hang, egy hang, amitől megremegett a térde, amitől felgyorsult a szívverése és elakadt a hangja.

Aztán simábban ment minden, mint remélte.

Roy a Loma-50-ről jelentkezett, évek óta ott élt.

Lia előre megfontolt lazasággal megkérdezte, nincs-e kedve egy kis beszélgetéshez. Roynak csak két kérdése volt: „Hol és mikor?”

Royt a munkája, a családja és ezer más kötelezettsége a Loma-50-hez kötötte, Lia viszont szabad volt, mint a madár. Így aztán abban maradtak, hogy Lia odautazik a Loma-50-re, azzal a hajóval, ami egy hónap múlva indul.

Ez az egy hónap Lia számára maga volt a boldogság. (Várakozással teli, izgatott készülődés.) Elvárta a szálakat, elrendezte a dolgait. Nem szándékozott többet visszatérni a Földre. Akkor hallott a földi kavicsok és a Yun havának különös kölcsönhatásáról. Ez épp kapóra jött neki. Nem tudta pontosan, hogyan fogja „hókezelt” a

kavicsokat, s aztán hogyan fogja pénzzé tenni őket, de bízott a bolond szerencséjében, ami már annyiszor megoldotta a dolgokat. Mint most is.

Mikor a Terra-526 leszállt a Yunon, Lia fogta a kisebbik utazótáskáját, (a nagyobbikat a hajón hagyta, hiszen csak egy napra szállt ki,) és kavicsaival elindult havat keresni.

A Yunon viszont éppen nyár volt. Hó csak fenn a magas hegyekben kélett. Először kétségbeesett, összeomlani látta a tervét. Gazdagon szeretett volna a Loma-50-re érkezni. Gazdagon, függetlenül, szabadon és büszkén.

Órákig ténferegett tehetetlenül az űrkikötőben és környékén. Aztán megint jött egy „buta” ötlet. Bérelt egy helikoptert, és irány a hegyekbe.

Sejtette, hogy nem ér vissza időben az űrkikötőbe, ezért telefonált gyorsan a hajóra, hogy tegyék ki a csomagját, mert egy másik járatral megy tovább.

Akkor még nem tudta, hogy a következő járat csak fél év múlva indul a Loma-50 felé, nem tudta azt sem, hogy a hajóról elfelejtik kitenni a csomagját, amiben a holmija nagy része és a pénze van, és nem tudta, hogy a Terra-526 meteortalálatot kap és felrobban. És azt sem tudta, hogy a hegyekben megmaradt hó nem alkalmas a „hókezelésre”, csakis a frissen hullott hó.

(A hegyi hó nem is olyan színű volt, mint amilyenről meséltek neki, nem halványkék volt, hanem szürkés árnyalatú sötétkék. Mikor beletette az egyik kavicsot, az sísteregve semmivé vált Lia jókedvével együtt. Később hallotta, már a Yunon, hogy csak a frissen esett hó szokott halványkék lenni...)

Lia tehát megint hirtelen ötletének köszönhetően ragadt a Yunon. Pénz nélkül, türelmetlenül várta a havazást kavicsaival, lehetetlen életkörülmények között, mindegyike a kávéval vigasztalódva, de élve.

Mikor kedveszegetten visszaért a hegyekből, először az úrkikötő szállodájában szállt meg.

A készülődés boldog egy hónapja, és a Yunig megtett út alatt nem gyötörte „az” az álom. Most a flancos szállodában viszont újra megtalálta a lidércnyomás. ...És aztán minden éjjel, amit a Yunon töltött. A drága szállodából fizetés nélkül távozott, mikor rájött, hogy itt rekedt pénz nélkül, minimum egy fél évre.

A kolónia szélén bérelt egy szobát, egy „lerobbant kutyaólat”, ennyire futotta abból, amit az ékszereiért kapott egy nem túl bizalomgerjesztő átutazótól az úrkikötőben.

Mindent megpróbált, hogy pénzhez jusson, de a helyzet elég reménytelen volt. A Loma-50-re átutalt pénzéhez nem tudott hozzájutni, mert a bankkártya a Terra-526-tal együtt felrobbant, annyi pénze pedig nem volt, hogy kommunikátoron keresztül kérjen átutalást a Yunra. Az úrkikötő nem volt olyan forgalmas, hogy foglalkoztatni tudják. A szállodába sem vették fel még takarítani sem, hiszen emlékeztek rá, hogy fizetés nélkül távozott. A Yun-lakók pedig a földitől eltérő életmódjuk miatt nem tudtak mit kezdeni vele. A Yun-lakóknak nem volt szükségük földiekre és a holmijaikra. Nem kereskedtek, nem is nagyon beszéltek a emberekkel. Zavartalanul folytatták megszokott életüket ősi városaikban, és a földieket, az ürrepteret, a hajókat, a kis kolóniát csak annyi érdeklődéssel nézték, mint a szobába tévedt macska a televíziót. Hosszúak testükkel, tizenhat lábukkal, narancssárga, rojtos, kézként is használatos fülükkel ki-be surrantak lapos kis épületeik nyílásain, és csak felületes pillantásokat vetettek az emberekre.

Maradt hát a nyomorgás, a szorongás, az idegeskedés, hogy előbb essen le a hó, mint ahogy a következő hajó indul a Loma-50 felé. Lia tisztában volt vele, ha addig nem esik, nem tudja „hókezelní” a kavicsait, nem tud jegyet venni a hajóra, a pénze elfogy, végleg itt ragad a Yunon. Annyi pénze sincs, hogy felhívja Royt, a bankot vagy valamelyik gyerekét a Földön. Csak annyi pénze volt, amennyi szűkösen elég szállásra és enniivalóra a következő hajóig. Idegtépő sakkozás volt az idővel és az aprópénzzel.

A Yun gyönyörű volt, napja ragyogott, meleget árasztott. Lassan őszre fordult az idő, a lombok megszínesedtek. A Yun-lakók szerint ez hosszú őszt jelent, messze még a havas tél...

Lia napról-napra jobban szenvedett, szorongott. Az idő ragyogó (gúnyosan vi-gyorgó) napsütéssel vánszorgott. Semmi remény nem volt a hófelhőkre. A hajó indulásának napja, amit Lia már annyira várt, de mégis halasztgatta volna, adott volt, napra, percre meg volt határozva. A havazás kezdete viszont megjósolhatatlan. Lia egész nap a óra és a hajóra gondolt, nem ért rá gyönyörködni a Yun őszi színpompájában... fásultan bámulta a színekavalkádot. Ráadásul minden éjjel „az” az álom kínozta. Minden reggel gyűröttebben ébredt.

Már csak egy nap volt vissza a hajó indulásáig. Lia idegei a végsőkig feszültek. Egyfolytában reszketett és közben többször is leizzadt. Megfájdult a nyaka, annyit bámulta az eget.

És akkor végre leesett a hó.

Először vékony, semmi kis felhőkből hulltak a halványkék pelyhek, a kék fátyolon még átsütött a nap. Aztán vastagabb felhők érkeztek. Sűrűn hullott a hó, és beborította a még le sem hullott, színes lombokat. A Yun-lakók szerint ilyen hirtelen, korai hózápor száz évenként, ha előfordul.

– Hülyének áll a szerencse! – örvendezett Lia, és rohant kavicsaival ki, a szabadba, gyorsan-gyorsan, mielőtt elolvad a friss hó.

Még a kávéját sem itta meg, félbehagyta a kávészertartást, mikor az ablakon kinézve meglátta a levegőben kavargó halványkék hópelyheket. Nem ment messzire, rögtön a kunyhó mellett nekilátott „hókezeli” kavicsait.

Az elsőt óvatosan, lágyan helyezte bele az alig egy centi vastag hóba. A kavics nem sistergett, mint a hegyekben, hanem minden hang nélkül, egy pillanat alatt áttetszővé vált és gyönyörűen ragyogott. Lia sírt és nevetett örömeiben.

Gyermeteg, naiv hangulat kerítette hatalmába. Nem aggasztotta a további utazás, a kövek értékesítése, semmi, de semmi... Sorban mártogatta kavicsait a hóba és közben bután gagyogott, mint egy játékába felejtkezett kisgyerek... „Ebből a kavicsból veszek házat ...ebből hároméltűt... ezt ruhákra költöm... ezt ékszerekre... ennek, meg ennek, meg ennek az árát elküldöm a gyerekeknek... ebből antik könyveket, festményeket, szobrokat... ebből galériát és kiadót a fiatal, kezdő alkotóknak...”

Látta maga előtt a gyerekei arcát, amikor megkapják a küldeményt: „Nahát, ez az anyu ...”

Szíve mélyén remélte, hogy három gyereke közül legalább az egyik utána költözik a Loma-50-re. És látta magát, ahogy elegánsan, csinosan siet a találkozóra Roy-jal, aki bármennyit is változott az évek során, biztosan most is olyan szeretni való, mint annak idején. Titkon azt remélte, a férfi újra beleszeret, hogy a régi-új szerelem értelmet ad hátralévő éveinek.

És tervezgetett, tervezgetett, és mártogatott és mártogatott, amíg hóba nem fürdette az összes kavicsot. Szinte megrészegeedett az örömtől.

Hülyének áll a szerencse! – mondogatta ezerszer, és „hókezelt” kavicsaival bevonult a lerobbant kutyaóliba.

Rongyosra stresszelt idegei nem bírták tovább. Az eufória kimerítette. Lerogyott az ágyra, és mély álomba merült.

Az ébrenlét és az álom határán még méltatlankodott, tiltakozott, hogy ekkora öröm után, ilyen csodálatos lelki állapotban mit keres itt a szokásos lidércnyomás... Miért háborgatja ez a visszatérő álom, mikor már semmi ok a borúlátásra, amikor a boldog jövő áll előtte... Az ellenálláshoz gyenge volt, győzött a fáradtság, győzött a lidércnyomásos álom ... Végig kellett álmodnia újra.

Látta magát, ahogy lépdel a hóban. Egy végtelennek tűnő, vastagon behavazott mezőn tartott a horizont felé. Az álom nem szólt arról, hogy honnan jön, hová megy, minek megy. Csak ment, ment, csizmája alatt ropogott a friss, érintetlen hó. Lassan lehúzta a kesztyűjét, és a hóba ejtette. Prémes sapkája, vastag, puha sálja is elterült a hó tetején, sorban minden lekerült róla, ott hevert minden ruhadarabja a havon. Hosszú, tarka sávot hagyott maga után.

Egy kép jutott eszébe kislánykorából: egy papírból kivágott öltöztetős baba és apró ruhái az asztal halványkék lapján. Ilyen, halványkék volt a hó is, amiben mezítláb lépdelt.

Még amikor a Földön álmodta először ezt az álmot, csodálkozott, miért nem fehér a hó. Most már tudta: a Yun hava halványkék.

Léptei lelassultak, megállt. Lassan letérdelt, belefeküdt a hóba. Karjait széttárva, hason feküdt a halványkék, iszony-hideg, puha hóban. És várta, hogy vége legyen mindennek... mindennek...

Ilyenkor szokott sikoltozva felébredni.

Most nem maradt idő a sikoltozásra, mert hirtelen riadt fel egy furcsa kis neszre, még az álom vége előtt... Mintha üveg vagy porcelán cikkant volna... Az alvás, az álom kábulata egy pillanat alatt szállt ki a szeméből. A látvány fejbevágtá.

A kis kunyhó ajtaja tárva-nyitva, a szél csapkodja. Hókezelt kavicsai, a vagyona, utazótáskája... sehol! Féltett kávéscsészéje cserepekre törve hever a padlón.

Odakint még mindig esett a hó, halványkék lepel borított mindent, a tárva-nyitva csapkolódó ajtón át a kunyhó padlójára is jutott belőle.

Lia feltápáskodott, és tétován indult az ajtó felé. Lehajolt, felvett egy porcelán-cserepet. Sokáig forgatta ujjai között, aztán karja lehanyatlott. A színes kis cserépdarab nem koppant a padlón, hófoltra esett.

Az ajtót nem sukta be... minek ? ... nem hagy itt semmit, amit a zárt ajtó őrizhetne, nincs már semmije sem a kunyhóban, se máshol... A múltja, a remélt jövője, egy pillanat alatt örökre elérhetetlen messzeségbe zuhant.

Az ajtón kívül léptei egyre határozottabbá váltak. Tekintetével a horizontot kereste, de a sűrű hóesés nem engedte látni ég és föld határát.

Határozott, elkeseredett mozdulattal húzta le a kesztyűjét, kezdte kigombolni a kabátját. Prémis sapkája, vastag, puha sálja is elterült a hó tetején, sorban minden lekerült róla, ott hevert minden ruhadarabja a havon. Hosszú, tarka sávot hagyott maga után...

